

DEN LILLE PIGE MED SVOVLSTIKKERNE.

DET var saa grueligt koldt; det sneede og det begyndte at blive mørk Aften; det var ogsaa den sidste Aften i Aaret, Nytaarsaften. I denne Kulde og i dette Mørke gik paa Gaden en lille, fattig Pige med bart Hoved og nøgne Födder; ja hun havde jo rigtignok havt Töfler paa, da hun kom hjemme fra; men hvad kunde det hjelpe! det var meget store Töfler, hendes Moder havde sidst brugt dem, saa store vare de, og dem tabte den Lille, da hun skyndte sig over Gaden, i det to Vogne foer saa grueligt stærkt forbi; den ene Töffel var ikke at finde, og den anden løb en Dreng med; han sagde, at den kunde han bruge til Vugge, naar han selv fik Börn.

Der gik nu den lille Pige paa de nøgne, smaa Födder, der vare röde og blaa af Kulde; i et gammelt Forklæde holdt hun en Mængde Svovlstikker og eet Bundt gik hun med i Haanden; Ingen havde den hele Dag kjøbt af hende; Ingen havde givet hende en lille Skilling; sulten og forfrossen gik hun og saae saa forkuet ud, den lille Stakkel! Sneefnuggene faldt i hendes lange, gule Haar, der kröllede saa smukt om Nakken, men den Stads tænkte hun rigtignok ikke paa. Ud fra alle Vinduer skinnede Lysene, og saa

lugtede der i Gaden saa deiligt af Gaasesteg ; det var jo Nytaarsaften, ja det tænkte hun paa.

Henne i en Krog mellem to Huse, det ene gik lidt mere frem i Gaden end det andet, der satte hun sig og krøb sammen ; de smaa Been havde hun trukket op under sig, men hun frøs endnu mere og hjem turde hun ikke gaae, hun havde jo ingen Svovlstikker solgt, ikke faaet en eneste Skilling, hendes Fader vilde slaae hende, og koldt var der ogsaa hjemme, de havde kun Taget lige over dem og der peb Vinden ind, skjönt der var stoppet Straa og Klude i de störste Sprækker. Hendes smaa Hænder vare næsten ganske döde af Kulde. Ak ! en lille Svovlstikke kunde gjøre godt. Turde hun bare trække een ud af Bundtet, stryge den mod Væggen og varme Fingrene. Hun trak een ud, "ritch !" hvor spruddede den, hvor brændte den ! det var en varm, klar Lue, ligesom et lille Lys, da hun holdt Haanden om den ; det var et underligt Lys ; den lille Pige syntes hun sad foran en stor Jernkakkelovn med blanke Messingkugler og Messingtromle ; Ilden brændte saa velsignet, varmede saa godt ; nei hvad var det !—Den Lille strakte allerede Födderne ud for ogsaa at varme disse,—da slukkedes Flammen. Kakkellovnen forsvandt,—hun sad med en lille Stump af den udbrændte Svovlstikke i Haanden.

En ny blev ströget, den brændte, den lyste, og hvor Skinnet faldt

paa Muren, blev denne gjennemsigtig, som et Flor; hun saae lige ind i Stuen, hvor Bordet stod dækket med en skinnende hvid Dug, med fint Porcellain, og deiligt dampede den stegte Gaas, fyldt med Svedsker og Æbler; og hvad der endnu var prægtigere, Gaasen sprang fra Fadet, vraltede hen ad Gulvet med Gaffel og Kniv i Ryggen; lige hen til den fattige Pige kom den; da slukkedes Svovlstikken og der var kun den tykke, kolde Muur at see.

Hun tændte en ny. Da sad hun under det deiligste Juletræ; det var endnu større og mere pyntet, end det hun igjennem Glasdøren havde seet hos den rige Kjöbmand, nu sidste Juul; tusinde Lys brændte paa de grønne Grene, og brogede Billeder, som de der pynte Boutikvinduerne, saae ned til hende. Den Lille strakte begge Hænder i Veiret—da slukkedes Svovlstikken; de mange Julelys gik höiere og höiere, hun saae de vare nu de klare Stjerner, een af dem faldt og gjorde en lang Ildstribе paa Himlen.

“Nu dör der Een!” sagde den Lille, for gamle Mormoer, som var den Eneste, der havde været god mod hende, men nu var död, havde sagt: Naar en Stjerne falder, gaaer der en Sjæl op til Gud.

Hun strög igjen mod Muren en Svovlstikke, den lyste rundt om, og i Glandsen stod den gamle Mormoer, saa klar, saa skinnende, saa mild og velsignet.

“Mormoer!” raabte den Lille, “o tag mig med! jeg veed, Du er

borte, naar Svovlstikken gaaer ud; borte ligesom den varme Kakkelovn, den deilige Gaasesteg og det store, velsignede Juletræ!" —og hun strög i Hast den hele Rest Svovlstikker, der var i Bundtet, hun vilde ret holde paa Mormoer; og Svovlstikkerne lyste med saadan en Glands, at det var klarere end ved den lyse Dag. Mormoer havde aldrig för været saa smuk, saa stor; hun löftede den lille Pige op paa sin Arm, og de flöi i Glands og Glæde, saa höit, saa höit; og der var ingen Kulde, ingen Hunger, ingen Angest,—de vare hos Gud.

Men i Krogen ved Huset sad i den kolde Morgenstund den lille Pige med de röde Kinder, med Smiil om Munden—död, frosset ihjel den sidste Aften i det gamle Aar. Nytaars Morgen gik op over det lille Liig, der sad med Svovlstikkerne, hvoraf et Knippe var næsten brændt. Hun har villet varme sig, sagde man; Ingen vidste, hvad Smukt hun havde seet, i hvilken Glands hun med gamle Mormoer var gaaet ind til Nytaars Glæde.

